

L'última
confidència
de l'escriptor
Hugo Mendoza



Joaquín Camps

JOAQUÍN CAMPS
L'ÚLTIMA
CONFIDÈNCIA
DE L'ESCRITOR
HUGO
MENDOZA

Traducció de Núria Parés Sellarès i Jordi Boixadós

COL·LECCIÓ CLÀSSICA

PRIMERA EDICIÓ: GENER DEL 2015

© JOAQUÍN CAMPS TORRES, 2015

© DE LA TRADUCCIÓ DEL CASTELLÀ: NÚRIA PARÉS SELLARÈS I JORDI BOIXADÓS, 2015

© COLUMNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U.

PEDRO I PONS, 9-11, 11A PLANTA - 08034 BARCELONA

ISBN: 978-84-664-1940-6

DIPÒSIT LEGAL: B. 26.138-2014

FOTOCOMPOSICIÓ: VÍCTOR IGUAL, S.L.

CARRER ARAGÓ, 390 - 08013 BARCELONA

IMPRÈS A: ROMANYÀ VALLS

www.columnaedicions.cat

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats

Un regal enverinat

L'Ana va obrir els ulls i enmig de la foscor va observar el despertador mentre esmicolava els minuts en segons amb una lentitud desesperant: «6.46 AM. Divendres. 3-12-2010». Encara no eren ni les set del matí i ja estava cansada d'estar desvetllada. L'ansietat no l'havia deixat dormir en tota la nit. Ja feia uns quants dies que no podia agafar el son per culpa del lleuger dolor que notava al baix ventre cada vegada que contreia, encara que fos mínimament, els músculs abdominals. El cirurgià li va receptar uns calmants i li va dir que no s'amoïnés, que allò era perfectament normal després d'un avortament. Tanmateix, no li va dir res sobre com s'havia de curar l'immens buit que es notava a les entranyes, que era l'autèntic responsable de l'insomni.

Va girar el cap sobre el coixí i va contemplar entre les ombres la silueta de la finestra. Gràcies a la llum dels fanals del carrer, ajudada per les cortines de batista que penjaven de la guia, aquella sòbria vidriera feia més de cent anys que resplendia enmig de la foscor com un fantasma cansat, sense forces per espantar ningú. L'Ana va

decidir llevar-se i baixar a la cuina: si continuava donant-li voltes, al final la tristesa se li cargolaria al voltant del coll amb massa força, i potser l'estrangularia definitivament.

—Senyora, sí que és matinera. Vol que li prepari alguna cosa per esmorzar? Un cafè?

La Lucrecia ja feinejava vigilant de no fer soroll per no despertar ningú.

—No pateixis, Lucre, tu fes la teva que jo ja m'espavilo.

Es va preparar una tassa de llet, la va ficar al microones per escalfar-la i, mentre escoltava el brunzit de l'aparell, va agafar les galetes María Fontaneda de l'armari dels dolços.

«Ostres, m'he passat amb el micro!».

Quan va fer el primer xarrup a la llet, va notar una cremor a l'estómac que li va semblar que s'havia empassat el sol en un glop: el líquid estava massa calent, s'hauria d'esperar una estona per poder-se'l beure.

—Senyora, jo vaig a dalt a fer els llits. Si necessita alguna cosa, em crida.

—No pateixis, Lucre, no pateixis...

l'Ana va creuar el vestíbul rosegant les galetes i fent equilibris amb les mans per recollir les engrunes mentre aguantava la tassa de llet. Quan va entrar a la biblioteca, la llum de l'albada, prima com l'orella d'un gat, li va esgarrapar els ulls i la va obligar a entretancar-los. Malgrat això, es va esmunyir cap a darrere de les cortines que tapaven les vidrieres del mirador.

—Neu...

Va mossegar la paraula juntament amb un trosset de María Fontaneda. A fora, a les altures, un cel de color de panxa de burro aixafava la cara de Madrid. El jardí estava

cobert d'una fina capa blanca, que quan arribava a la piscina es convertia en illetes de gel, com si fossin ridículs icebergs d'estar per casa. L'Ana es va animar, la neu li agradava. Era agradable intuir el fred mentre els peus nus se li escalfaven gràcies a la calefacció radiant que circulava sota el marbre del terra.

Dong, dong, dong, dong, dong, dong, dong!

Sobresaltada, es va girar de cop cap a la mòmia d'un vell rellotge de paret que acumulava anys i nostàlgia en un racó de la sala. El seu so, a més d'espantar-la, havia omplert amb la seva gravetat tova tot l'espai de la biblioteca, que va semblar que s'eixamplava per culpa seva.

«Ostres, tot just són les set».

Faltaven tres hores perquè s'iniciés l'horari de visites de l'hospital. Necessitava descansar una mica abans d'anar a veure l'Antonio, volia tenir el cap clar perquè ell no notés res. El dia anterior, el seu marit s'havia despertat del coma, però ella no s'havia atrevit a parlar-li de l'avortament: encara estava massa dèbil per sentir una notícia tan dura.

«He d'intentar dormir, no puc continuar així...».

Va creuar la biblioteca en direcció al sofà Chester que, col·locat sobre el marbre blanc del terra i amb el capitonat encoixinat de pell negra, destacava com si fos una piga al mig de la cara d'una geisha.

«He d'intentar dormir una mica, he de descansar...».

Amb aquest mantra dins del cap, va deixar la tassa a la tauleta de centre i es va estirar al sofà, es va arraulir i va abraçar un coixí amb força contra el pit. L'Ana va contemplar entre capcinades com la negror de la nit retrocedia amb rapidesa, s'atrinxerava rere els mobles i es concentrava en ombres allargades davant les primeres envestides del sol. Sense adonar-se'n, es va quedar adormi-

da. Al cap de dues hores, la Lucrecia la va despertar sacsejant-la suaument.

—Senyora, senyora... El carter ha dut un paquet per a vostè.

—Per a mi?

—Sí. Perdoni que l'hagi despertat, però si no es comença a arreglar, arribarà tard a l'hospital.

L'Ana es va incorporar mig endormiscada, inconscient que a la cara se li havien marcat els petits rectangles encoixinats del sofà. La Lucrecia tampoc no va creure necessari avisar-la de les marques abans de sortir de la biblioteca, perquè la senyora no rebria visites aquell matí. Va veure el paquet a la taula de centre, al costat de la tassa de llet, que ja s'havia refredat del tot. El va examinar amb desconfiança. L'embolcall de paper d'estrassa tenia enganxada, al costat dels segells, una etiqueta amb el seu nom i l'adreça mecanografiats. Mata-segells de Madrid. Sense remitent.

—Que estrany...

Va esquinçar el paper amb cura. Una capsula de sabates Camper la va mirar indiferent. Quan en va treure la tapa es va quedar sorpresa: davant seu, hi havia un foli en blanc, el primer d'un plec d'uns cinc-cents. Va treure el plec de fulls i se'l va col·locar sobre la falda; va comprovar que no estaven enquadernats i, excepte el primer, estaven tots impresos per una cara. Va retirar el full inicial en blanc i va veure un títol: *Pa amb xocolata*. Sense autor. Va passar pàgina i, completament intrigada, va començar a llegir:

He malgastat la vida esperant una trucada de telèfon que sempre he sabut que no contestaria. I que mai no ha arribat. Com qualsevol dona que s'ha quedat sense vida per culpa del desamor,

he intentat recuperar-la aferrant-me als records. Però ha estat inútil: els records no són la vida, igual que el mapa no és el territori. Tota aquella obsessió va començar poc després de...

No va poder continuar llegint. Les llàgrimes li baixaven per les galtes i van humitejar els fulls. Es va reclinar al sofà i va tancar els ulls, respirant profundament per tranquil·litzar-se.

—Això... això no és possible...

El cor li colpejava el costellam des de dins i amenaçava amb fer-li un esvoranc al pit, mentre els dolors de l'abdomen se li accentuaven per culpa de l'ansietat.

—No, no pot ser...

Va notar que li faltava l'aire. Com un corredor de maratons esgotat després de la carrera, que despistat s'ha ficat en una càmera de buit, l'Ana feia uns esforços bruts per omplir-se els pulmons d'aire, però les aletes del nas se li enganxaven al septe nasal perquè no trobaven res per inspirar: buit, aquell plec de folis havia creat en l'atmosfera de la biblioteca el més hermètic i inhumà dels buits.

—Això no pot estar passant...

Aquell dia no va anar a l'hospital. Es va passar tota l'estona al vell sofà Chester alternant el plor amb la lectura, i al capvespre, amb els ulls cansats i arrugats per la sal, va saber que aquell misteriós regal enverinat li acabaria de destrossar la seva ja malmenada vida.

Hivern

Quan en Víctor va enfilel el carrer Colom, amb tots els semàfors encadenats de color verd, va prémer l'accelerador de l'Aston Martin i en aquell instant va notar com el seient de pell se li enganxava amb força a l'esquena. De sobte, va frenar bruscament i va girar per Isabel la Catòlica al mateix temps que reduïa dues marxés. El cotxe va derrapar en sortir disparat.

—Què són, 450 cavalls?

—456, per ser exactes, senyor Vega.

A aquelles hores, el centre de València estava abarrotat de gent que girava el cap alarmada en sentir el brogit que el motor emetia sota pressió. El venedor del concessionari, assegut al seient del copilot, s'agafava amb força a la maneta de la porta com si li anés la vida.

—Senyor Vega, potser no hauria d'anar tan de pressa, per aquesta zona...

La veu tremolosa i entretallada va quedar esquinçada de cop per una frenada que va deixar sobre l'asfalt de la Gran Via unes marques negres de pneumàtic i pudor de goma cremada. Els vianants es van quedar mirant atònits

aquell cotxe que havia estat a punt de xocar contra un autobús urbà que s'incorporava a la circulació des de la parada.

—Veig que està bé de frens, però culeja una mica als revolts.

El venedor es va quedar mut mentre el client feia un cop de volant brusc per esquivar un taxi que s'havia aturat de cop pel senyal que li feia un vianant.

—Senyor Vega, ja veig que vostè sap què fa, però...

—Només sóc un bon aficionat.

—...però recordi sisplau que anem amb un cotxe que val dos-cents mil euros.

L'avinguda del Port, amb els seus dos quilòmetres que unien el centre de la ciutat amb el mar, s'obria davant seu i desplegava una perspectiva de semàfors que just en aquell moment mudaven, un rere l'altre, del vermell al verd. El venedor va empassar-se la saliva: aquell rosari de llumetes recordava una pista d'aeroport convidant a enlairar-se. Una pista d'aeroport plena de vehicles.

—No pateixi per res. —El client es va mossegar la llengua per intensificar la concentració—. Vostè i aquest cotxe estan més segurs que un nadó a la falda de la seva mare. Perdoni si sóc una mica brusc conduint, però m'agradaria arribar al port en una sola ratxa de semàfors. —El venedor, incapaç de parlar, el va mirar aterrit—. No faci aquesta cara, home. Ja ho sap, aquests cotxes, si no els esprens al màxim, no saps què són capaços d'oferrir-te.

L'Aston Martin va saltar encabritat, amb les rodes que xiulaven histèriques, quan va prémer l'accelerador a fons. En menys de cinc segons ja anava a més de 150 quilòmetres per hora esquivant el trànsit de l'avinguda. Els radars de proximitat del cotxe, a aquella velocitat i envoltats de

vehicles, brunzien com bojos alertant del perill. L'últim semàfor que donava pas a la rotonda del port es va posar ambre, i en aquell precís instant, l'automòbil el va passar davant de la mirada atònita d'un policia municipal al qual només li va faltar fer onejar la bandera de quadres negres i blancs.

—Ho hem aconseguit! *Fastest lap!*

Les estructures metàl·liques amb forma de costellam de dinosaure del Museu de la Ciència que Santiago Calatrava havia dissenyat per a la ciutat passaven ara fugaces al seu costat. El venedor va tartamudejar unes paraules per intentar tranquil·litzar-se.

—Que maca que està quedant, València...

Amb les faccions reconcentrades, el conductor no va girar la cara per respondre: semblava que tenia moltes coses en què pensar al comandament d'aquella màquina.

—Es refereix a aquest nyap?

Va fer un cop de cap per assenyalar el Museu de la Ciència. El venedor continuava tartamudejant.

—Bé... a mi m'agrada...

El client el va tallar sense contemplacions.

—No foti! Deu edificis enganxats l'un a l'altre, tots del mateix color i amb la mateixa estètica? —Va fer una ganyota burleta—. És com si tinguessis la primera cita amb una noia i se't presenta amb sabates roses, mitges roses, faldilla rosa, brusa rosa i llacet rosa; què faria, vostè?

El venedor, amb la gola seca de la por, va ser incapaç de respondre.

—Li diré el que jo faria: sortir corrent per fugir d'aquell espantall deixant una estela de foc al meu darrere. Vigili amb aquestes dones i amb aquesta arquitectura, amic meu: la bellesa està en els contrastos, massa rosa a la teva vida et fa pujar el sucre.

Per reafirmar les seves paraules, el conductor va baixar de nou dues marxes a l'Aston Martin, que va respondre amb un rugit de fúria. El venedor només va poder articular un xiuxiueig suplicant.

—Senyor Vega, em sembla... em sembla que hauríem de tornar al concessionari. L'encarregat ja deu estar amoïnat...

—Com vulgui, no el fem esperar, doncs. Afanyem-nos.

Aquestes últimes paraules van fer posar els pèls de punta al venedor, que es va agafar encara més fort a la maneta: horroritzat, va comprovar que la suor de les mans havia deixat una marca humida sobre la pell de búfal normand de la tapisseria.

Al cap de mitja hora, en Víctor Vega sortia del concessionari i pujava al seu Porsche 911 Classic, un ST del 1970. No era el mateix que un Aston Martin DB9, però seguia sent un esportiu molt digne que havia sabut envelleir. No obstant això, hi havia dies, especialment aquells en què el desànim l'inundava, que necessitava emocions més fortes, emocions que el seu entranyable Porsche no li podia oferir. Aquests dies, s'afaitava amb un rasurat perfecte i es posava el seu millor vestit per repassar la revista *Automóvil* de l'últim mes, que sempre reposava sobre el bidet. Escollia algun últim model, que sabia que mai no es podria comprar amb el seu magre sou, i es dirigia al concessionari per fer-se passar per un client adinerat que, abans de decidir-se, òbviament volia provar el vehicle: no feia cap mal a ningú, pensava ell, i aquell xut d'adrenalina sempre li retornava els ànims.

Molt més relaxat després de l'experiència amb l'Aston Martin, va conduir el Porsche cap a la universitat. El vell edifici de la facultat de Filologia no tenia pàrquing per a professors, i aparcar a aquelles hores a Blasco Ibáñez era

poc menys que una missió impossible. Va deixar el cotxe en doble fila, seria ràpid, només volia recollir un material per a la classe de pràctiques de l'endemà.

—Bon dia... hola... bon dia...

Era l'hora del descans entre classe i classe, de manera que es va deixar les ulleres de sol posades per no haver de saludar ni afrontar les mirades curioses que li dirigien molts estudiants: ell era un personatge popular a la facultat, i feia dues setmanes que sortia a la televisió un dia sí i l'altre també. Si a això s'hi sumava l'escabrositat de tota aquella història, les mirades eren comprensibles. «Que els donin a tots pel cul».

—Conchi, reina mora, com va tot?

El departament de Literatura Espanyola era a la sisena planta. La Conchi, una de les secretàries, va alçar el cap del teclat de l'ordinador quan va sentir la salutació. Com sempre, anava engalanada com si fos l'avieta del Rockefeller Center i cada dia fos Nadal.

—Víctor, don Claudio et buscava. I amb cara de pocs amics.

La secretària somreia mentre el mirava per sobre de les ulleres per a la presbícia. En Víctor només hi va veure afecte, en els seus ulls. Ni morbo, ni curiositat, ni cap retret. Només afecte. La va abraçar per darrere, li va tenallar les mans i va fer un petó de granader a la galta caramelitzada d'aquella dona de cinquanta anys grassoneta i simpàtica.

—Conchi, dir que Jo Claudi fa cara de pocs amics és ser molt optimista. Ja saps que no té absolutament cap amic.

Ella va simular que s'escandalitzava i el va renyar entre rialletes.

—Calla, boig. Si el senyor catedràtic et sent i et veu

fent-me un petó, encara que sigui a la galta, ens excomunicarà a tots dos.

—Quedem que no m'has vist i que no saps res de mi. L'últim que em ve de gust ara mateix és un sermó de la muntanya. Te'n dec una. —Li va dedicar un somriure des del llindar de la porta—. Per cert, quina bona olor que fas... Si no fos perquè estàs casada i treballem junts...

—Vinga, vinga, vés-te'n, que ets un murri. Què més voldries... Massa vaixell per tan poc mariner!

Es van llançar un petó a l'aire com a comiat. En Víctor va entrar al seu despatx i va agafar la carpeta amb les notes per a la classe de l'endemà. Va sortir ràpid i, per no esperar l'ascensor, va baixar per les escales. A l'altura de la tercera planta, algú li va donar un copet a l'espatlla.

—Víctor, ja no saludes?

Era la Cécile, una de les noies amb qui compartia casa: el divorci l'havia deixat sense apartament i gairebé arruïnat, de manera que des de feia cinc mesos convivia amb dos Erasmus belgues i un d'alemany. Va vigilar que cap d'ells no fos alumne seu; no volia problemes.

—M'agrada aquesta *ameguicana* que portes.

La Cécile parlava un espanyol perfecte, però conscient que quedava molt sexi el seu delicat accent francès, s'obstinava a conservar-lo.

—Perdona, Cécile, no t'havia vist. Estic una mica atabalat perquè he deixat el cotxe en doble fila.

—Ahir al *vespague* et vaig *veugue* al telenotícies.

—Sí, m'ha vist mitja ciutat —va respondre en Víctor, que no tenia ganes de parlar del tema.

—Si et *segveix* de consol, quedes molt bé davant la *càmega*. Estaves molt guapo.

El mirava circumspecta, amb els seus ulls ametllats i humits d'antílop jove. El professor gairebé podia sentir

les hormones que recorrien amb estrèpit el cos de la noia: la Cécile ja feia temps que li anava al darrere, però en Víctor no volia tornar a caure en aquella dinàmica que tants disgustos li havia provocat.

—Gràcies, Cécile, la veritat és que aquests últims dies no estan sent gens fàcils. Qualsevol suport és benvingut.

La noia es va passar un floc de cabells negres per darrere l'orella i amb les puntes dels dos dits el va començar a acariciar com si li volgués donar llustre. S'havia quedat un parell d'esglaons per sobre d'ell i el mirava des de dalt.

—*Vindgàs* a sopar a casa, aquest *vespge*? Prepararé aquelles cols de Brusselles que t'agraden tant, amb la recepta de la meua *mague*.

—Tinc l'aniversari de la Sofia, no podré. Quina llàstima... —Va entretancar els ulls amb coqueteria—. Ja saps que m'encanten les teves cols de Brusselles.

Va contemplar amb cara simpàtica els enormes pits de la Cécile, que, just a l'altura dels seus ulls, el vigilaven com dos míssils teledirigits que ell a dures penes havia aconseguit esquivar durant els últims mesos.

—Víctor!

—Què?

Tenia prou confiança amb la noia per fer-li aquella mena de bromes: dues setmanes després de la seva arribada a la casa, li van fer una festa de benvinguda i, amb l'alcohol i l'excitació, van acabar al llit. En Víctor es va jurar que aquella havia sigut la primera i última vegada, perquè el que menys li convenia era un rotllo amb una estudiant de la facultat amb qui compartia pis. Però des de llavors, la Cécile no havia parat d'anar-li al darrere, tot i que el seu nòvio li trucava cada dia des de Bruges.

—Ets un *pogc*. —Li va donar un cop al pit com a reprensió fingida i, amb un somriure, va suavitzar la mirada

per fer un gest dòcil mil vegades assajat, amb el qual volia aparentar timidesa—. No et *pogtes* gens bé amb mi...

—Cécile, me n'he d'anar. La meua filla m'espera.

—D'acord, però recorda que encara em deus un sopar. Fes-li un petó a la Sofí de *pagt* meua.

El trànsit cap a l'Eliaua era fluid. Sortir de València a aquella hora era fàcil, però en sentit contrari hi havia un devesall de vehicles que omplia l'autopista: la setmana següent era Nadal, i els residents de les urbanitzacions havien de fer les compres nadalenques a la ciutat. Quan va aparcar el Porsche davant del xalet, en Víctor va mirar el rellotge. Arribava amb mitja hora de retard.

«Raonable».

Va baixar del cotxe i de sobte li va venir fred. Amb el vestit car i elegant amb el qual enganyava els venedors de cotxes de luxe, es quedaria glaçat: a l'Eliaua, la temperatura sempre era tres o quatre graus inferior que la de la ciutat. Aquell dia devien rondar els deu graus, amb aquella temperatura els ninots de neu que presidien molts dels jardins d'aquella avinguda de xalets clònics òbviament eren de poliuretà blanc. La façana de la casa on vivia la seva exdona amb la seva nova parella i la seva filla Sofía estava decorada amb globus de colors que anunciaven una festa d'aniversari. A la porta, escrit amb serrellet brillant, s'hi podia llegir un missatge acollidor: «Siguís qui siguís, et desitgem un bon Nadal i un feliç any 2012». En Víctor va sospirar melancòlic i va trucar a la porta amb els artells dels dits.

Des del seu despatx de la planta quaranta-set de la Torre de Cristal, a la Business Area, la Pilar Boluda podia contemplar una panoràmica espectacular de tot Madrid.

—Senyora Boluda, els senyors Balan ja han arribat.

L'agent literària va mirar el rellotge de sobretaula abans de prémer l'interfon. Les onze en punt. Aquesta visita la inquietava. No era la primera vegada que tractava amb aquells paios, però baixar a les clavegueres del negoci sempre li resultava desagradable. Aquella gent li recordava una altra època de la seva vida, en la qual els escrúpols no havien sigut una prioritat, per a ella.

—Fes-los passar, Nati.

Una època ja molt llunyana que la Pilar Boluda volia oblidar. Va buscar consol en la fotografia del Sant Pare Fundador que descansava sobre l'escriptori. L'esperit d'aquell gran home era el seu nord. Ignasi de Loliola, Luigi Giussani, Kiko Argüello, Escrivá de Balaguer, Joan Bosco... Ella havia estudiat en profunditat les biografies d'aquells grans homes, però amb ells no havia sentit la crida. Sens dubte, les seves respectives organitzacions religioses feien una labor cristiana admirable, però no tenien l'esperit que el Sant Pare Fundador havia aconseguit imbuir en el Sacrum Corpus: aquell que embriagava milions d'adeptes a tot el món, l'esperit que a ella li donava consol i ànim per afrontar la seva malaltia.

—Endavant, senyors, passin i seguin.

Cada vegada que es trobava amb els Balan, l'agent literària es preguntava pels misteris de la genètica: com podien ser germans, aquells dos homes? El petit i més baix tenia aspecte de mantis religiosa, amb un cos nerviüt que semblava que s'alimentés d'electricitat. Sempre agitat, ho observava tot amb ansietat. El seu germà, en canvi, feia un volum descomunal. Tenia una musculatura hiperatrofiada que semblava que volgués rebentar les costures del tres quarts de cuir negre que mai no es treia de sobre. El coll de toro aguantava una cara angulosa que

mai no somreia i que a la Pilar li recordava les cares de les escultures del Valle de los Caídos.

—I bé? Quines notícies porten? —L'agent literària es va quedar mirant el germà amb cara de mantis religiosa, perquè sabia que l'altre no parlava mai.

—Bon dia, senyora Boluda. Sempre és un plaer, veure-la. Les dades que tenim sobre el senyor Vega després de dues setmanes de seguiment i d'investigació són encoratjadores, em sembla, molt encoratjadores. —Parlava un espanyol perfecte però amb una dicció treballosa, amb un lleu accent estranger—. No sé quins són els seus interessos, senyora Boluda, però el senyor Vega té més punts dèbils que la seguretat del Carrefour. —Va fer una rialla entretallada.

La Pilar no sabia d'on eren aquells dos germans, ni tan sols en sabia els seus noms reals. L'amic que n'hi va donar el telèfon de contacte només li va dir que eren de total confiança: a canvi dels diners suficients, feien qualsevol cosa que se'ls demanés i amb una discreció absoluta. Just el que ella necessitava.

—Anem al gra. Expliqui'm el que han esbrinat.

—Perdoni, revisaré les notes perquè no em vull oblidar de res...

L'home elèctric, amb el nerviosisme d'aquell que sembla que s'estigui pixant, va treure una llibreta de cambrer de bar plena de gargots i la va repassar tot passant els fulls un per un. Mentrestant, el gegant mirava l'agent literària amb una indiferència obtusa, com si li fos exactament igual que el seu germà elèctric li ordenés violar-la i desmembrar-la allà mateix, o decidís que era millor organitzar-li a aquella vella una festa d'aniversari.

—És per avui. No tinc pas tot el matí.

—Perdoni, senyora Boluda, no voldria equivo-

car-me... aquí, ja ho tinc. El senyor Víctor Vega treballa com a professor ajudant al departament de Literatura Espanyola de la facultat de Filologia de la Universitat de València...

—Això surt a internet. Expliqui'm coses que no sapiga.

La Pilar Boluda sabia per experiència que amb aquella gent era millor no contemporitzar ni mostrar-s'hi amable. Només professional, sobretot tenint en compte el que cobraven.

—Tan pacient com sempre, senyora Boluda... —Va fer una rialleta inquietant—. Bé, continuem... Està divorciat i la seva exdona és sergent de la Guàrdia Civil, destinada a la comandància de Sagunt. Les infidelitats per part del senyor Vega van ser la principal causa de la separació. Tenen una filla en comú, la Sofia, de sis anys, que viu amb la mare i la seva nova parella.

L'agent literària es va disposar a travessar l'homenet elèctric amb una pregunta que més aviat semblava un arpo.

—Li ha de passar pensió, a la seva exdona? Com va, de diners, el senyor Vega?

En Nicolae Balan va esmolar el somriure, fins al punt que la va convertir en una ganyota sarcàstica: a l'agent literària li va semblar més que mai que estava parlant amb una sinistra mantis religiosa.

—Tal com dirien vostès els espanyols, amb una expressió que em sembla adorable, està més pelat que una rata. El seu sou de mil cinc-cents euros nets es queda reduït a la meitat després de passar-li la pensió de manutenció a la seva exdona. —Abans de continuar va consultar de nou la llibreteta—. Després del divorci es va quedar sense pis, i per si no n'hi hagués prou, té un deute de

joc des de fa tres anys amb uns mafiosos russos de Benidorm que li xuclen tres-cents euros al mes.

La Pilar Boluda es va redreçar a la butaca. El petit dels Balan, quan va detectar aquesta mostra d'interès, es va inflar de satisfacció abans de continuar:

—El paio és viciós però llest, sap que si un mes deixa de pagar el deute apareixerà l'endemà trinxat com un bistec a dins d'un contenidor. Conec aquests russos per altres temes i són gent molt professional i de poques bromes, munten partides de pòquer fortes a la costa d'Alacant. El tal Víctor es va ficar on no s'havia de ficar, i en una nit li van fotre els quinze mil euros que duia a sobre i nou mil més que en va demanar a crèdit. Però s'ha reformat, es veu que l'ensurt li va servir d'escarment, perquè fa tres anys que no toca les cartes.

—Caram, caram... que interessant.

L'home es va fregar les mans tot satisfet davant l'aprovació de la clienta.

—La veritat és que és un miracle que subsisteixi. De fet, viu en una casa semiabandonada al barri del Carme de València, amb tres estudiants estrangers. Al banc hi té un saldo mitjà de dos-cents euros, però condueix un Porsche clàssic pel qual aconseguiria fàcilment trenta mil euros. Una preciositat, si em permet dir-ho. És un enamorat dels automòbils. De tant en tant, va a un concessionari de luxe fent-se passar per comprador i prova esportius d'alta gamma d'una manera una mica... agressiva. Ens ha costat aconseguir no perdre'l en aquestes ocasions.

—*Da, da, a fost amuzant.*

Per primera vegada des que ho recordava la Pilar, en Vlad Balan havia parlat. Semblava un gorilla esperant tot seriós uns quants cacauets darrere dels barrots del zoo, però ni el seu germà elèctric li va prestar atenció.